

Sygn. akt XXVC 1222/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XXV Wydziale Cywilnym

w składzie: SSR del. Adam Mitkiewicz

protokolant: Martyna Sajdak

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko (...) Bank (...) S. A. we W.

o ochronę dóbr osobistych

I. oddała powództwo,

II. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu.

Sygn. akt XXV C 1222/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 kwietnia 2013 roku (data prezentaty, k. 1), sprecyzowanym w toku niniejszego postępowania kolejnymi pismami (k. 26, k. 61, k. 155, k. 177, k. 182), powódka B. K. wniosła o zobowiązanie pozwanej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do:

- 1) przeproszenia powódki w Gazecie (...) oraz
- 2) zapłaty na rzecz powódki kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W piśmie z dnia 13 listopada 2015 r. powódka ostatecznie wskazała treść przeprosin (...) BANK (...) SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą we W. (wcześniejsza nazwa (...)) przeprosza B. K. za bezpodstawne podanie jej danych do tzw. BANKU DŁUŻNIKÓW przez co w/w podważono autorytet oraz uniemożliwiono wzięcie kredytu w 2012 roku na wymianę okien, a w 2013 roku na pogrzeb niepełnosprawnego intelektualnie syna” (k. 182).

B. K. wskazała, że pozwana przez kilka lat bezpodstawnie szykanowała ją w związku z rzekomą zaległością w spłacie kredytu: kierowała do powódki liczne wezwania do zapłaty, wielokrotnie wydzwaniała do powódki i wysyłała jej ponagląjące smsy, następnie doprowadziła do wpisania powódki do rejestru długów, przez co nie mogła zawierać kolejnych umów kredytu – w tym na wymianę okien czy na pogrzeb syna. Zdaniem powódki działania pozwanej podważyły jej autorytet jako osoby publicznej. B. K. podała, że wchodząc na stronę (...) Stowarzyszenia (...), którego jest prezesem, wyświetla się reklama krajowego rejestru długów, kojarzona z powódką, co stawia w negatywnym świetle także Stowarzyszenie.

Pozwana, w odpowiedzi na pozew, wnosila o oddalenie powództwa w całości, nadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana wskazała na brak naruszenia dobra osobistego powódki oraz brak bezprawności swoich działań. W ocenie pozwanej jej

działanie było działaniem niewykraczającym poza ramy standardowego postępowania z dłużnikiem, który nie spłacił swojego zadłużenia (k. 99-101).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 17 stycznia 2010 r. powódka zawarła z pozwaną (...) Bank (...) S.A. we W. (dawnej (...) Bank S.A.) umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...) (pismo z dnia 28 lutego 2013 r. – k. 3; pismo z dnia 11 maja 2010 r. – k. 27). Powódce wydano kredytowany towar w postaci maty masującej i pościeli. Kwota kredytu wynosiła 2580 zł, płatna w 10 ratach. W związku z niedotrzymaniem warunków umowy kredytu i w związku zaległością w spłacie rat kredytu powódka w dniu 10 maja 2010 r. została zobowiązana do wydania pozwanej maty masującej (pismo z dnia 7 marca 2010 r. – k. 30, pismo z dnia 27 marca 2010 r. – k. 32, protokół odebrania sprzętu - k. 2). Pościeli powódka nie zwróciła. Kwota uzyskana po sprzedaży maty została przez pozwaną zaliczona na poczet zadłużenia powódki. Bank podejmował dalsze działania windykacyjne; powódce wysyłano m.in. wezwania do zapłaty (pismo z dnia 11 października 2011 r. - k. 197; pismo z dnia 22 sierpnia 2011 r. – k. 198). W dniu 27 kwietnia 2012 r. pozwana dokonała przelewu wierzytelności z tytułu umowy kredytu zawartej z powódką na rzecz (...) (pismo z dnia 27 kwietnia 2012 r. – k. 31). Fundusz ten prowadził windykację należności powódki (wezwanie do zapłaty z dnia 20 czerwca 2012 r. - k. 28). Obecnie windykację należności prowadzi kancelaria (...) sp.k. we W. (pismo z dnia 22 kwietnia 2015 r. - k. 167).

Powódka jest prezesem (...) Stowarzyszenia (...), nadto ławnikiem sądowym.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie powołanych odpisów dokumentów i zeznań powódki. Sąd jedynie pośrednio oparł się na dowodzie z przesłuchania strony (przesłuchanie powódki k. 188-190), tj. w takim zakresie w jakim treść przesłuchania strony korelowała z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Oceniając przesłuchanie powódki Sąd miał na względzie, że formułując swoje wypowiedzi każda ze stron zmierza do korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a co za tym idzie przedstawiona relacja nie jest obiektywna.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Katalog ten nie ma przy tym charakteru zamkniętego.

W myśl art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie zaś z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Zasadność roszczeń majątkowych zależy od stwierdzenia naruszenia dobra osobistego.

W sprawie o ochronę dóbr osobistych zadaniem Sądu jest ustalenie czy i jakie dobro osobiste zostało naruszone, a w przypadku pozytywnego ustalenia dokonanie oceny czy naruszenie takie ma bezprawny charakter.

Przedmiotowe powództwo powódka oparła na twierdzeniu, że pozwana swoimi działaniami podważyła jej autorytet jako osoby publicznej. B. K. podała, że jest osobą publiczną - prezesem (...) Stowarzyszenia (...), ławnikiem sądowym,

ponadto była m.in. przedstawicielem dzielnicy B. w Komisji (...) w (...). Wskazała, że poprzez działania pozwanej została skompromitowana, oszukana, ośmieszona, była dręczona, szykanowana; z związku z wpisaniem jej danych do rejestru długów nie udzielono jej kredytu. Powódka podniosła ponadto, że wchodząc na stronę (...) Stowarzyszenia (...), którego jest prezesem, wyświetla się reklama krajowego rejestru długów, która zdaniem powódki dotyczy jej osoby, co stawia w negatywnym świetle również Stowarzyszenie.

Mając powyższe na uwadze, przede wszystkim w ocenie Sądu w sprawie niniejszej powódka nie sprecyzowała przedmiotu naruszenia na gruncie dóbr osobistych, tj. nie określiła jakie dobro osobiste zostało przez pozwaną naruszone. Jak wskazano powyższej sąd rozpoznający sprawę o ochronę dóbr osobistych w pierwszej kolejności winien poddać ocenie, czy i jakie dobro zostało naruszone, a następnie dopiero ocenić – na zarzut pozwanego – czy pomimo naruszenia tych dóbr nie zachodzi podstawa do wyłączenia jego odpowiedzialności ze względu na brak bezprawności działania. W piśmie (k. 177) powódka wskazała, że naruszono jej autorytet jako osoby publicznej. Składając zeznania mimo pytań przewodniczącego nie była wskazać jakie jej dobro prawne zostało naruszone. Sam autorytet nie jest dobrem prawnym.

Niezależnie od powyższego, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie pozwala uznać twierdzeń powódki o naruszeniu jej dóbr osobistych na skutek działań podejmowanych przez pozwaną za prawdziwe.

Wskazać należy, iż powódka domagała się zadośćuczynienia jak i przeproszenia w prasie z powodu umieszczenia przez pozwaną jej danych w krajowym rejestrze długów.

Pozyskany w sprawie materiał dowodowy (powódka załączyła do akt głównie dokumenty w postaci wezwań do zapłaty) pozwolił na ustalenie, iż strony postępowania łączyła umowa kredytu z dnia 17 stycznia 2010 r. oraz że pozwana – w związku z zadłużeniem powódki - wielokrotnie wzywała ją do spłaty zaległości. Okoliczność zamieszczenia przez pozwaną danych powódki w tzw. krajowym rejestrze długów ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika. Nie przyznawał też tego pozwany. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu z którego wynikałoby, że wpis taki nastąpił i o jakiej treści, nie wykazała, że jej dane zostały w ogóle umieszczone w krajowym rejestrze długów, nie wykazała w jakim okresie miało miejsce zamieszczenie tych danych w rejestrze oraz kto ewentualnie dane te zamieścił, co jest istotne w kontekście tego, że wiarygodność względem powódki była przedmiotem przelewu, a czynności windykacyjne wobec niej prowadziły różne podmioty. Wskazać należy, iż w myśl art. 6 kc, to na powódce spoczywał ciężar wykazania, że doszło do naruszenia przez pozwaną jej dobra osobistego.

Reasumując należy stwierdzić, iż powódka nie wykazała aby doszło do naruszenia jej dóbr osobistych przez pozwaną. Stwierdzenie braku naruszenia dobra osobistego czyniło dalsze rozważania co do bezprawności bezprzedmiotowymi i musiało skutkować w konsekwencji oddaleniem powództwa w całości na podstawie art. 24 kc. i art. 448 kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc.

Z uwagi na sytuację majątkową oraz zły stan zdrowia powódki, mając na uwadze również sytuację majątkową strony przeciwnej, Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu. Powódka jest osobą samotną, niepełnosprawną; utrzymuje się z emerytury w wysokości 1 065,35 zł miesięcznie oraz otrzymuje rekompensatę pieniężną w wysokości 64 zł miesięcznie za czas wykonywania czynności ławnika; przeżyła dwa zawały serca, przeszła operację wszczepienie bypassów. Z uwagi na powyższe okoliczności, w ocenie Sądu nie obciążanie powódki kosztami procesu było uzasadnione zasadami słuszności.